

En toen eindelijk, daar zetten ze me waarachtig voor een groote spiegel, waar je je-zelf heelemaal in bekijken kon, van boven tot beneden.... En daar zetten ze me voor, en daar zie ik mezelf.... En nu kan ik je toch verklaren, dat ik kreeg een schrik over mijn heele lichaam, toen ik me zelf zag.

„Het staat u goed” zeiden de kleermakers.

Ik zeg: „staat u goed?” — (ik zag dat de kerels me stonden uit te lachen) — ik zeg: „staat u goed?” En meteen wil ik den voorste er een voor z'n wafel geven, maar net dat ik zoo mijn handen uitsla.... daar, krak! zegt de jas, en de heele boel scheurt van mijn lichaam af.

Betalen? zeg ik. Ja, dat zal 'k doen, maar me zelf weer zoo op laten tuigen.... Neen, dat nooit. Ik trek m'n ouwe spullen weer aan... en, eh... sergeant, zeg ik, we gaan naar den Zeedijk, daar woont zoo'n soort van een jood, dat's een uitdrager, en daar heb ik vroeger in mijn onnoozele jaren mijn plunjes wel eens aan verkocht als ik geld te kort kwam, en daar zullen we een goeije ouwe duffelsche pijekker koopen van een koopvaardijman en dan moet ik er zoo'n zwarte karpotse-muts bij hebben. Dat's warm en plezierig, en dan kan ik mezelf ten minste verroeren, want in die magere kleedij, die ze hier verkoopen, daar heb je een gevoel over je alsof je colielair gevangen zit.

Het gebeurde, zooals de bootsman verlangde, en alles liep zeer genoegelijk af, doch aangezien men nu toch een keer in Amsterdam was, besloot men er eerst een paar dagen te blijven, want de sergeant berekende, dat men met de begravenis van de overleden tante wel op hen zou wachten.

Maar, zooals de bootsman vertelde, wiens woorden ik nu verder dikwijls gebruiken zal, „de sersant had z'n eigen daarin verrekend, want toen we in het dorp kwamen waar ze gewoond had, begon net de klok te luiden, omdat er een begraven werd. — Ik vroeg aan zoo'n soort van een diender, (een veldwachter noemen ze dat in zoo'n negerij) ik zeg: weet jij ook, waar hier juffrouw Van Drummelen woont? — Want ze was verhuisd, sinds ik haar de laatste keer de waarheid gezegd had.

„Daar gaat ze net heen”, zei de veldwachter.

„Wat! zeg ik, is ze dan niet overleden?”

„Dat's te hopen”, zei de veldwachter, want anders kunnen ze er straks last meê krijgen; ze had altoos een vlugge natuur over zich.

Nu, dat kon ik den man niet tegenspreken. Als je hem lust, zei ik, dan kun je straks een borrel bij me komen drinken, — en meteen begreep ik natuurlijk, dat ze net bezig waren het ouwe mens te begraven. Hoor eens, zei ik tegen de sersant, nou de zaak toch al zoo ver heen is, moeten we de boel hier maar rustig afwachten en gaan hier zoo lang zitten totdat alles in orde is. Want ik heb een hekel aan zulke begravenissen van wege de zwartigheid en het gehuil dat er altoos bij moet wezen. En ik zei tegen de sergeant, nou gaan we straks maar in eens naar den notaris die me die brief geschreven heeft.